

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: K. N., nar. X
st. příslušnost X
pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j. OAM-1636/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III.“) Chorvatsko.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že v České republice našel zázemí, má v ČR o devět let staršího bratra – N. N., který bydlí v X a žije v ČR již šest let. Dále uvedl, že v ČR má i kamaráda z dětství. Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Českou republikou je podle něj jediným racionálním řešením.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a respektuje judikaturu, žalobní argumentace podle něj není způsobilá zpochybnit jeho důvodnost. Odkázal na důvody, pro které dospěl k závěru, že zemí příslušnou k posouzení věci je Chorvatsko. K námitce související s čl. 17 nařízení Dublin III. se žalovaný nevyjádřil.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III. *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.* Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
6. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
7. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III. je k vyřízení žádosti příslušné Chorvatsko. Žalobce je držitelem schengenského víza č. X s platností do 9. 8. 2024. Chorvatsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jelikož další kritéria v případě žalobce splněna nejsou, mělo by být Chorvatsko čl. 12 nařízení Dublin III. příslušné k posouzení žádosti žalobce.
8. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
9. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, proč by nemohl vycestovat do Chorvatska, krom tvrzení, že neví, jak tam bude žít, a že o Chorvatsku nic neví. Žádné náznaky případné hrozby pronásledování na území

Chorvatska neuvedl. Žádnou, byť i hypotetickou, možnost pronásledování ze strany věřitelů a orgánů státu původu k němu nevztáhl. Žalobce zjevně hledá prostřednictvím mezinárodní ochrany únik před svými dluhy, které má v Uzbekistánu, nicméně nijak netvrdí, že by byl pronásledován ze strany státních orgánů ať už v Uzbekistánu, nebo na území Chorvatska. Bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Ekonomické důvody, které žalobce jako jediné pro svůj pobyt v ČR uvádí, mezi individuální okolnosti bránící přemístění žalobce nepatří.

9. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Chorvatska, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 24. 9. 2024, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplývají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Chorvatsku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostatcích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí.
10. Pokud jde o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III., která představovala jediný žalobní bod, z obsahu správního spisu plyne, že v průběhu pohovoru k žádosti žalobce uvedl, že má v ČR bratrance, který má v České republice trvalý pobyt. V řízení před soudem uvedl, že má v České republice o devět let staršího bratra N. N., který bydlí v Praze a žije v ČR již šest let. Tuto skutečnost soud ze svých evidencí nebyl schopen ověřit, proto vyzval mj. žalovaného, aby sdělil, zda na území ČR žije uvedená osoba jménem N. N., ročník narození pravděpodobně X. Žalovaný ve věci uvedl, že na území ČR žije N. N., nar. X, bytem X, který je držitelem povolení k pobytu s platností do 5. 11. 2025.
11. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. *Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.
Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
12. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III. *členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií*

uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. CS 29.6.2013 Úřední věstník Evropské unie L 180/41

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

13. K čl. 17 nařízení Dublin III. existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu i krajských správních soudů. Všeobecně je zdůrazňováno, že se jedná o diskreční oprávnění, který je vyhrazeno výjimečným případům. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. (...) Vystaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24, povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“
14. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83 uvedl, že: „Je pravdou, že dublinské nařízení obsahuje definici rodinného příslušníka, za kterého považuje pouze nukleární rodinu v podobě manžel, manželka a nezletilé děti. Rodinní příslušníci žalobců žijící na území ČR tuto definici nenaplňují. Je však potřeba si uvědomit, že pokud by žalobci měli na území ČR rodinné příslušníky ve smyslu definice obsažené v dublinském nařízení, mělo by to přímý vliv na určení státu příslušného k posouzení jejich azylové žádosti (viz čl. 9, 10 a 11 nařízení). Z toho vyplývá, že pro účely aplikace čl. 17 dublinského nařízení mají význam právě rodinné vazby odlišné od těch, s nimiž počítá definice rodinného příslušníka. Proto i přítomnost vzdálenějších příbuzných na území předávajícího státu by měla být náležitě zohledněna při úvahách státu o možné převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.“ V citovaném rozsudku odkázal zdejší soud i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44, dle kterého: „Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému

členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením“.

15. V napadeném rozhodnutí se žalovaný k možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. vyjádřil velmi stručně na str. 4, když uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé příbuzné, není osobou závislou, bratranec mu může finančně i do jiného státu a žalobce nemá k ČR vytvořeny trvalé socio-ekonomické vazby. K související žalobní námitce, která je fakticky jediným žalobním bodem, se žalovaný (jak soud uvedl výše) nevyjádřil vůbec.
16. Otázkou pro soud je proto hodnocení přezkoumatelnosti a zákonnosti možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III.
17. Žalobce v azylovém řízení tvrdil, že má ČR rodinného příslušníka, který zde má trvalý pobyt, a to svého bratrance (dále blíže neoznačeného). Žalobce nicméně nikdy v azylovém řízení netvrdil, že by do ČR za ním přicestoval. Samotný azylový příběh je založen na ekonomických důvodech, neboť žalobce sám uvedl, že má ve vlasti dluhy, potřebuje zde pracovat, aby dluh splatil. Chorvatské vízum získal proto, že to bylo jediné vízum pro Uzbeky, o Chorvatsku nic neví.
18. Jak zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 21. 9. 2020 ve věci sp. zn. 41 Az 21/2020, samotné vazby, které představují nukleární rodinu (v moderním pojetí tedy manžel, manželka a jejich děti), zahrnují rodinné příslušníky ve smyslu čl. 9, 10 a 11 nařízení Dublin III. Žalovaný proto reagoval v odůvodnění správně na to, že žalobce (dle tvrzení v azylovém řízení) nemá v ČR přímé příbuzné. Pokud jde o bratrance žalobce, žalovaný, byť velmi stručně, vysvětlil důvody, na jejichž základě dospěl k závěru, že není důvod v posuzované věci aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., kterými jsou fakt, že žalobce není osobou závislou a bratranec mu může poskytovat pomoc i mimo ČR. Dalším důvodem je absence trvalých socio-ekonomických vazeb na území ČR.
19. Závěry žalovaného jsou ve věci relevantní. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce je zdravý, neužívá žádné léky, je mu 28 let, tj. je dospělý, zletilý, netvrdil a nedoložil, že by byl nesvéprávný. Do ČR vstoupil dne 4. 7. 2024 a 4. 12. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR, od 4. 12. 2024 s přestávkami pobývá v Příjímacím a pobytovém středisku Zastávka. Žádné doklady ke svým tvrzením nechtěl doložit, žádné hlubší socio-ekonomické vazby na území ČR netvrdil, natož aby je doložil. V azylovém řízení netvrdil, že by bydlel u bratrance.
20. S ohledem na uvedené žalovaný zcela adekvátně neaplikoval na věc citovaný rozsudek ze dne 21. 9. 2020 ve věci sp. zn. 41 Az 21/2020, neboť ten se týkal specificky situace zranitelného žadatele o azyl, jehož bratr měl na území ČR pobyt, a specifickou humanitární situaci, oproti tomu se v nyní projednávané věci o zranitelného žadatele nejedná a není prokázáno, že by v jeho případě existovaly specifické humanitární důvody. Obdobně nebylo namístě ani aplikovat rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 5. 2023, č. j. 22 Az 7/2023-38, v němž se jednalo o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. v situaci, kdy měl žadatel o mezinárodní ochranu v ČR bratrance (shodně jako nyní tvrdil žalobce), ale na rozdíl od nyní projednávané věci se v citované věci jednalo opět o specifickou situaci jeho tvrzeného pronásledování v zemi, kam se měl přemístit, ze strany pachatelů závažné trestné činnosti, kterou pomohl odhalit.
21. Potud je rozhodnutí žalovaného správné a přezkoumatelné.

22. Další otázkou je, zda přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí může ovlivnit žalobní tvrzení o pobytu bratra žalobce na území ČR. Podle názoru zdejšího soudu ob stojí žalobou napadené rozhodnutí i po změně tvrzení žalobce v rámci podané žaloby.
23. Nic se nezměnilo na skutkové situaci žalobce v tom smyslu, že žalobce *není* zranitelnou osobou, neboť žalobce je zdravý, neužívá žádné léky, je mu 28 let, tj. je dospělý, zletilý, netvrdil a nedoložil, že by byl nesvéprávný. Pobyt na území ČR chtěl žalobce využít k práci, tedy není závislý na pomoci příbuzných, kteří mají pobyt v ČR. Pokud jde o socio-ekonomické vazby na území ČR, tyto jednak netvrdil a nedoložil, a dále i s ohledem na jeho pobyt v PoS Zastávka považuje soud jejich navázání za vysoce nepravděpodobné.
24. Zároveň se nic nezměnilo na tom, že žalobce *nemá* na území ČR přímé příbuzné. Jediná změna, ke které si soud vyžádal vyjádření žalovaného, je fakt, že na území ČR má pobyt N. N., nar. X, kterého označuje žalobce za svého bratra. Sourozence nicméně nelze považovat za nukleární rodinu ve smyslu nařízení Dublin III. (za nukleární rodinu považuje nařízení manžela, manželku a nezletilé děti) ani přímého příbuzného ve smyslu § 772 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dle kterého jsou osoby příbuzné v linii přímé, pocházeli jedna od druhé. Sourozenci jsou dle českého práva příbuznými ve vedlejší linii (srov. § 772 odst. 2 občanského zákoníku). Žalobce ani v podané žalobě netvrdí, že by do ČR přicestoval cíleně za svým bratrem.
25. Ve shodě se shora uvedenými rozsudky soud nijak nepopírá, že žalovaný má zohlednit při aplikaci čl. 17 Dublin III. i příbuzenství mimo přímou řadu, resp. mimo nukleární rodinu, nicméně na věci nic nemění fakt, že žalobce má na území ČR tvrzeného bratra, zatímco v řízení před žalovaným tvrdil, že na území ČR má bratrance, neboť oba jsou příbuzní ve vedlejší linii. K tomu si soud dovoluje poznamenat, že žalobce v řízení před žalovaným svého bratrance nijak neoznačil bližšími identifikačními údaji, tudíž nelze posoudit, zda se nejedná o stejnou osobu, jen různě označenou v různých fázích řízení (tomu napovídá i to, že žádného dalšího příbuzného, než pana N. N., žalobce v žalobě neoznačil).
26. Podstatné pro soud je, že žalobce nenaplnuje kritéria zranitelné osoby a ani jeho azylový příběh, založený čistě na ekonomických důvodech, neposkytuje relevantní oporu pro to, aby soud shledal napadené rozhodnutí jako nezákonné, nebo nepřezkoumatelné, neboť napadené rozhodnutí bylo byť velmi stručně (ale přesto) k této otázce odůvodněno a jeho důvody mají oporu ve správním spise a vyjádřeních samotného žalobce, tj. ve zjištěném skutkovém stavu.
27. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Není proto na místě, aby se správní orgány zabývaly tím, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 16. května 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce